

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 5 czerwca 2013 r. *

Unia celna — Przywóz koncentratów laktoglobuliny z Nowej Zelandii — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) i art. 236 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92

W sprawie T-65/11

Recombined Dairy System A/S, z siedzibą w Horsens (Dania), reprezentowana przez adwokatów T. Kristjánssona oraz T. Gøngego,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez A.M. Caeiroso, L. Keppenne oraz B.R. Killmanna, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata P. Dyrberga,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wnioski o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2010) 7692 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2010 r., stwierdzającej, że retrospektywne zaksięgowanie należności celnych przywozowych było zasadne i że umorzenie tych należności nie było zasadne (sprawa REC 03/08),

SĄD (druga izba),

w składzie: N.J. Forwood, prezes, F. Dehousse (sprawozdawca) i J. Schwarcz, sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 grudnia 2012 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: duński.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Strona skarżąca, Recombined Dairy System A/S, dokonała przywozu do Unii Europejskiej koncentratów laktoglobuliny (zwanymi dalej „KLG”) pochodzących z Nowej Zelandii. Istnieją różne rodzaje KLG, różniące się między sobą poziomem zawartości białek serwatkowych.
- 2 W latach 1993 i 1994 skarżąca przedłożyła duńskim organom celnym wnioski o wydanie wiążących informacji taryfowych dla dziesięciu KLG, w tym KLG 312, 392 i 472. Wiążące informacje taryfowe dla tych trzech produktów zostały wydane skarżącej na podstawie otrzymanych informacji i bez przeprowadzenia analizy produktów. Informacje przekazane przez skarżącą i powtórzone w wiążących informacjach taryfowych wskazywały mianowicie poziom białek serwatkowych obliczony w przeliczeniu na suchą masę przekraczający 80% oraz mieszaną 75% beta-laktoglobuliny i immunoglobuliny z 25% innych białek serwatkowych. Omawiane KLG zostały zaklasyfikowane do pozycji 3504 Nomenklatury scalonej znajdującej się w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1), ze zmianami (zwanej dalej „nomenklaturą”). W pozycji taryfowej 3504 nomenklatury mowa jest w szczególności o „koncentracie białek serwatkowych”. Wiążące informacje taryfowe dla tych trzech produktów były ważne od dnia 13 kwietnia 1994 r. do dnia 12 kwietnia 2000 r.
- 3 W 1995 r. skarżąca przedłożyła duńskim organom celnym wniosek o wydanie wiążącej informacji taryfowej dla KLG 450. Powyższe organy poinformowały skarżącą, że nowa wiążąca informacja taryfowa nie jest konieczna, ponieważ KLG 450 jest w znacznym stopniu identyczny z KLG 472, dla którego wiążąca informacja taryfowa została już przedłożona. Skarżąca wycofała swój wniosek. W konsekwencji nie otrzymała ona wiążącej informacji taryfowej dla KLG 450.
- 4 Dla innych typów produktów, a mianowicie KLG 131 i 8471, skarżąca nie przedłożyła wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej.
- 5 W następstwie analizy próbki, na podstawie której wykazano, że zawartość białek serwatkowych jest niższa niż początkowo zadeklarowano (mianowicie zawartość białek serwatkowych jest niższa niż 80%), duńskie organy celne przystąpiły do analizy całości KLG przywożonych przez skarżącą. Na tej podstawie w dniu 27 listopada 2000 r. postanowiły one zaklasyfikować KLG 131, 312, 392, 450 i 8471 do pozycji taryfowej 0404 nomenklatury i retrospektywnie zaksięgować należności celne przywozowe związane z tymi produktami. W rzeczonyj pozycji taryfowej była mowa w szczególności o „serwatce, nawet skoncentrowanej”. W owej decyzji duńskie organy celne wskazały również, że jeżeli początkowo deklarowana przez skarżącą zawartość białek serwatkowych byłaby poprawna (mianowicie zawartość białek serwatkowych byłaby wyższa od 80%), zaklasyfikowałyby omawiane produkty do pozycji taryfowej 3502 nomenklatury. W rzeczonyj pozycji mowa była w szczególności o „koncentratach wielu białek serwatkowych zawierających, w przeliczeniu na suchą masę, ponad 80% białek serwatkowych”. Duńskie organy celne nie zgodziły się zatem na zaklasyfikowanie omawianych produktów do pozycji taryfowej 3504 nomenklatury.
- 6 Jako że skarżąca sprzeciwiała się klasyfikacji taryfowej i zastosowanej metodzie analizy, duńskie organy celne zmieniły swoją metodę i ostatecznie uznały, że początkowo deklarowana przez skarżącą zawartość białek KLG była poprawna (w szczególności zawartość procentowa białek KLG w przeliczeniu na suchą masę była wyższa niż 80%). Duńskie organy celne postanowiły ponownie zbadać przeprowadzoną klasyfikację taryfową i zmieniły swoją decyzję, klasyfikując KLG 131, 312, 392, 450 i 8471 do pozycji taryfowej 3502 nomenklatury. Ta zmiana klasyfikacji taryfowej pozostała bez wpływu na decyzję owych organów o retrospektywnym zaksięgowaniu należności celnych przywozowych w odniesieniu do omawianych produktów.

- 7 Dnia 13 czerwca 2005 r. skarżąca przedłożyła duńskim organom celnym wniosek o umorzenie opłat celnych przywozowych na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) w związku z art. 236, a także na podstawie art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1, zwany dalej „kodeksem celnym”). Przedmiotem jej wniosku był przywóz KLG w okresie od dnia 1 września 1997 r. do dnia 2 sierpnia 2000 r., dla których to KLG albo nigdy nie wydano wiążącej informacji taryfowej, albo okres ważności uprzednio wydanej wiążącej informacji taryfowej już wygasł w momencie przywozu. Duńskie organy celne odrzuciły ów wniosek decyzją z dnia 1 sierpnia 2005 r.
- 8 Dnia 22 września 2005 r. skarżąca wniosła odwołanie od tej decyzji przed Landsskatteretten (krajowym sądem podatkowym, Dania).
- 9 Dnia 13 września 2007 r. Landsskatteretten nakazał duńskim organom celnym przedłożyć wniosek skarżącej do rozstrzygnięcia przez Komisję Wspólnot Europejskich. Landsskatteretten uznał w szczególności, iż uwzględniając okoliczności w niniejszej sprawie, nie można wykluczyć, że warunki wskazane w art. 220 ust. 2 lit. b) lub w art. 239 kodeksu celnego zostały spełnione.
- 10 Dnia 6 października 2008 r. duńskie organy celne złożyły Komisji wniosek o wydanie na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego decyzji, czy nieprzystąpienie do retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych było zasadne i ewentualnie czy na podstawie art. 239 kodeksu celnego zasadne było umorzenie rzeczonych należności.
- 11 Poprzez decyzję C(2010) 7692 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2010 r., stwierdzającą, że retrospektywne zaksięgowanie należności celnych przywozowych było zasadne i że umorzenie tych należności nie było zasadne (sprawa REC 03/08) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”), Komisja uznała, po pierwsze, że na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego zasadne było nieprzystąpienie do retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych dla przywozu KLG 450 przed dniem 13 kwietnia 2000 r. Dla przywozu innych produktów, a mianowicie KLG 131, 312, 392 i 8471 oraz KLG 450 przywiezionych po dniu 13 kwietnia 2000 r., Komisja uznała, że zasadne było przystąpienie do retrospektywnego uwzględnienia należności celnych przywozowych. Po drugie, Komisja uznała na podstawie art. 239 kodeksu celnego, że umorzenie należności celnych przywozowych było zasadne dla przywozu KLG 312 i 392 oraz dla przywozu KLG 450 dokonanego po dniu 13 kwietnia 2000 r. Stwierdziła ona natomiast, że jakiegokolwiek umorzenie należności celnych przywozowych nie było zasadne dla przywozu KLG 131 i 8471. Wskazała w tym względzie, że nie zaistniała żadna szczególna sytuacja w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego, skoro skarżąca nigdy nie wniosowała o wiążącą informację taryfową dla tych produktów.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 stycznia 2011 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 13 Po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (druga izba) postanowił otworzyć ustny etap postępowania.
- 14 Na rozprawie w dniu 6 grudnia 2012 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadane ustnie przez Sąd.
- 15 Skarżąca wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 i 4 zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

16 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 17 Na wstępie należy stwierdzić, że jak potwierdziła skarżąca na rozprawie, niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 i 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on przywozu KLG 131 i 8471.
- 18 Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty. Pierwszy zarzut, podniesiony jako zarzut główny, dotyczy naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) oraz art. 236 kodeksu celnego. Drugi zarzut, podniesiony tytułem żądania ewentualnego, dotyczy naruszenia art. 239 kodeksu celnego.
- 19 Sąd uważa, że badanie należy zacząć od pierwszego z zarzutów podniesionych przez skarżącą.
- 20 Skarżąca podnosi co do zasady, że klasyfikacja omawianych KLG do pozycji taryfowej 3504 nomenklatury stanowi błąd popełniony przez duńskie organy celne niezależnie od faktu, czy dla rzeczonych KLG została wydana wiążąca informacja taryfowa.
- 21 Komisja kwestionuje zarzuty skarżącej. Wskazuje w szczególności, że ogólnie nie wszystkie KLG są identyczne w ramach taryfy celnej. Podnosi ona również, że dla produktów omawianych w niniejszym sporze nie przedłożono żadnej wiążącej informacji taryfowej. Ponadto wielkość przywozu KLG 131 i 8471 nie była znacząca. Wreszcie nie przedstawiono żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że opis towaru w zgłoszeniu celnym odpowiadał specyfikacjom nomenklatury.
- 22 Na wstępie należy przypomnieć, że procedury określone w art. 220 i 239 kodeksu celnego mają ten sam cel, a mianowicie ograniczenie przypadków retrospektywnego pokrycia należności celnych przywozowych lub wywozowych do tych sytuacji, w których jest ono uzasadnione i w których jest ono zgodne z podstawowymi zasadami, takimi jak zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań. Ponadto zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych lub wywozowych, które mogą zostać przyznane tylko na określonych warunkach oraz w precyzyjnie wskazanych okolicznościach, stanowią wyjątek od ogólnego reżimu prawnego przywozu i wywozu, i w rezultacie wykładni przepisów przewidujących taki zwrot lub takie umorzenie należy dokonywać w sposób ścisły (zob. postanowienie Trybunału z dnia 1 października 2009 r. w sprawie Agrar-Invest-Tatschl przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-9265, pkt 52, 53 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego właściwe organy nie dokonują retrospektywnego zaksięgowania, jeżeli spełnione są trzy kumulatywne przesłanki. Przede wszystkim brak pokrycia należności celnych przywozowych musi wynikać z błędu właściwych organów, następnie – musi to być błąd, który nie mógł w racjonalny sposób zostać wykryty przez działającego w dobrej wierze płatnika, i wreszcie – zgłoszenie celne płatnika musi być zgodne z wszystkimi przepisami obowiązującymi w tym przedmiocie. Gdy spełnione są te przesłanki, płatnik ma prawo, aby nie zostało dokonane retrospektywne pokrycie (zob. wyrok z dnia 18 października 2007 r. w sprawie C-173/06 Agrover, Zb.Orz. s. I-8783, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 24 W odniesieniu do pierwszej przesłanki należy przypomnieć, że art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego ma na celu ochronę uzasadnionych oczekiwań płatnika co do zasadności ogółu elementów decyzji o pobraniu lub niepobraniu należności celnych. Uzasadnione oczekiwania płatnika zasługują na ochronę przewidzianą w tym przepisie, wyłącznie gdy to właśnie „same” właściwe organy stworzyły

podstawy oczekiwań płatnika. Zatem jedynie błędy wynikające z działania właściwych organów powodują powstanie uprawnienia do odstąpienia od retrospektywnego pokrycia należności celnych (zob. ww. w pkt 23 wyrok w sprawie *Agrover*, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 25 Ta przesłanka nie może zasadniczo zostać uznana za spełnioną, jeżeli właściwe organy zostały wprowadzone w błąd przez nieprecyzyjne zgłoszenia eksportera, których weryfikacja czy ocena nie leży w ich gestii. W takim przypadku to płatnik ponosi ryzyko wynikające z dokumentu handlowego, który podczas dalszej kontroli okazuje się fałszywy (zob. wyrok Trybunału z dnia 14 listopada 2002 r. w sprawie *C-251/00 Ilumitrónica*, Rec. s. I-10433, pkt 43, 44 i przytoczone tam orzecznictwo). Zgodnie z orzecznictwem można natomiast uznać, że właściwe organy popełniły błąd, jeżeli nie podniosły żadnego sprzeciwu wobec klasyfikacji taryfowej towarów dokonanej przez podmiot gospodarczy w zgłoszeniach celnych i jeżeli rzeczony zgłoszenia zawierały wszystkie dane konieczne do zastosowania omawianych przepisów, skutkiem czego dalsza kontrola, do której mogą przystąpić właściwe organy, nie mogłaby ujawnić nowych okoliczności. Tak jest w szczególności w przypadku, w którym wszystkie zgłoszenia celne przedstawione przez podmiot gospodarczy były kompletne, bowiem zawierały w szczególności opis towaru według specyfikacji nomenklatury obok zgłoszonej pozycji taryfowej, i jeżeli omawiany przywóz osiągnął pewną wielkość i miał miejsce podczas stosunkowo długiego okresu, w którym nie zakwestionowano pozycji taryfowej (zob. wyrok Trybunału z dnia 1 kwietnia 1993 r. w sprawie *C-250/91 Hewlett Packard France*, Rec. s. I-1819, pkt 19, 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 W niniejszej sprawie Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, w zakresie dotyczącym przywozu KLG 131 i 8471, że duńskie organy celne nie popełniły żadnego błędu o tyle, o ile skarżącej nie wydano żadnej wiążącej informacji taryfowej dla tych produktów (motyw 31 zaskarżonej decyzji). Ponadto Komisja uznała, że jeśli chodzi o zgłoszenie celne, skarżąca działała w dobrej wierze i zastosowała się do wszystkich obowiązujących wówczas przepisów (motyw 39 zaskarżonej decyzji).
- 27 Po pierwsze, należy odrzucić na wstępie przejęte w zaskarżonej decyzji i powtórzone przed Sądem argumenty Komisji, wedle których co do zasady nieprzedłożenie wiążącej informacji taryfowej nie pozwala na stwierdzenie błędu organów celnych. Fakt, iż skarżąca nie wnosiła o wydanie wiążącej informacji taryfowej dla omawianych produktów, nie oznacza bowiem, że organy celne nie popełniły błędu. Każda odmienna wykładnia pozbawiałaby sensu art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego. Ponadto w orzecznictwie uznano, że organy celne mogły popełnić błąd w sytuacjach, w których skarżąca nie była uprawniona do złożenia wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej lub nie złożyła takiego wniosku (wyrok Trybunału z dnia 22 października 1987 r. w sprawie 314/85 *Foto-Frost*, Rec. s. 4199).
- 28 Po drugie, należy stwierdzić, że jak wynika z zaskarżonej decyzji, duńskie organy celne popełniły błąd w klasyfikacji taryfowej przy wydawaniu wiążącej informacji taryfowej (motywy 24 i 33 zaskarżonej decyzji).
- 29 Po trzecie, Komisja wskazuje w motywie 45 zaskarżonej decyzji, że od listopada 1999 r., czyli przed końcem okresu spornego przywozu KLG 131 i 8471 trwającego od dnia 1 września 1997 r. do dnia 2 sierpnia 2000 r., duńskie organy celne wiedziały, że pozycja taryfowa produktów, dla których wydano wiążącą informację taryfową, była błędna, a jednak nie wycofały owej wiążącej informacji taryfowej. Z zaskarżonej decyzji wynika również, że przedmiotem analiz przeprowadzonych przez duńskie organy celne były nie tylko produkty, dla których wydano wiążące informacje taryfowe, ale także KLG 131, dla którego brak było wiążącej informacji taryfowej (motywy 9 i 10 zaskarżonej decyzji). W konsekwencji duńskie organy celne wiedziały, począwszy od listopada 1999 r., że pozycja taryfowa jednego z dwóch produktów będących przedmiotem niniejszego sporu była błędna. Czekają one jednak do dnia 27 listopada 2000 r. z rozpoczęciem procedury pokrycia (motyw 13 zaskarżonej decyzji). Nie wycofały one również, kiedy miały ku temu sposobność, obowiązujących wiążących informacji taryfowych, które traciły ważność dnia 12 kwietnia 2000 r. Ponadto należy stwierdzić, że między listopadem 1999 r. a listopadem 2000 r. skarżąca sprowadziła pod pozycją taryfową 3504 nomenklatury ok. 240 t KLG 131 podczas trzynastu operacji przywozu i 40 t KLG 8471 podczas dwóch operacji

przywozu, mimo że duńskie organy celne wiedziały, iż klasyfikacja taryfowa KLG w szerszym znaczeniu i w szczególności KLG 131 była błędna. Wreszcie w odniesieniu w szczególności do KLG 131 należy stwierdzić, że wbrew wskazaniom Komisji zawartym w jej pismach przywóz tego produktu przez skarżącą był w omawianym okresie znaczący, a mianowicie stanowił kilkaset ton i 45 operacji przywozu. Należy dodać, że strony są zgodne – co potwierdzono podczas rozprawy – co do faktu, iż omawiane produkty, o ile stanowią białka serwatkowe, nie mogły zostać zaklasyfikowane do pozycji taryfowej 3504 nomenklatury, jak jednak zostały zaklasyfikowane przez organy celne w wiążącej informacji taryfowej. Ponadto duńskie organy celne uznały ten fakt, gdyż w decyzji z dnia 27 listopada 2000 r. dotyczącej retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych wskazały, że „[k]lasyfikacja do kodu towarowego 3504 [była] wykluczona, biorąc pod uwagę, że nie chodzi[ło] o białka mleczne, lecz białka serwatkowe”. Z powyższego wynika, że uwzględniając opis omawianych produktów w zgłoszeniach przywozowych, których przedmiotem były konkretnie białka serwatkowe, w szczególności „laktoglobulina”, organy celne powinny być w stanie wykryć błąd w klasyfikacji taryfowej.

- 30 Po czwarte, należy stwierdzić, że ani duńskie organy celne, ani Komisja w zaskarżonej decyzji nie zakwestionowały kompletnego charakteru wszystkich zgłoszeń celnych przedstawionych przez skarżącą. W szczególności Komisja stwierdziła w zaskarżonej decyzji, że z wniosku skarżącej wynikało, iż „[z]ainteresowany [powinien] zostać uznany za działającego w dobrej wierze i przestrzegającego wszystkich obowiązujących przepisów w odniesieniu do zgłoszenia celnego” (motyw 39 zaskarżonej decyzji). Twierdzenie Komisji zawarte w jej pismach, według którego „opis towarów w zgłoszeniu nie był kompletny”, nie znajduje poparcia w zaskarżonej decyzji. Ponadto podczas rozprawy Komisja nie była w stanie wskazać podstawy prawnej, która pozwoliłaby uznać, że zgłoszenia celne dokonane przez skarżącą nie były pełne. Ponadto, w odniesieniu do twierdzenia Komisji, według którego skarżąca nie przedłożyła żadnych dokumentów technicznych dotyczących KLG 131 i 8471, które pozwoliłyby określić ich klasyfikację taryfową, należy przypomnieć, że KLG 131 stanowiły część produktów będących przedmiotem analizy technicznej przeprowadzonej przez organy celne w 1999 r. (motyw 9 zaskarżonej decyzji). Co więcej, jest bezsporne, że KLG 131 i 8471 zostały po kontroli zaklasyfikowane przez duńskie organy celne do tej samej pozycji taryfowej co inne KLG, w tym również KLG, dla których wydano wiążącą informację taryfową. Wreszcie należy przypomnieć, że strony były zgodne co do faktu, iż omawiane produkty, o ile stanowiły białka serwatkowe, nie mogły zostać zaklasyfikowane do pozycji taryfowej 3504 nomenklatury. Należy zatem uznać, że opis towarów w zgłoszeniach przywozowych skarżącej, w szczególności „laktoglobulina”, to znaczy białko serwatkowe, był wystarczająco dokładny, by pozwolić organom celnym przynajmniej na określenie, że omawiane produkty nie mogły zostać zaklasyfikowane do rzeczonyj pozycji taryfowej.
- 31 Po piąte, podczas rozmowy telefonicznej ze skarżącą w dniu 2 listopada 1995 r. duńskie organy celne wskazały, że nie jest konieczne uzyskanie wiążącej informacji taryfowej dla produktu, w tym przypadku dla KLG 450, który był, według wniosku złożonego przez skarżącą, „w dużym stopniu identyczny” z produktem, dla którego wydano wiążącą informację taryfową, w tym przypadku z KLG 472. Owa rozmowa telefoniczna została potwierdzona pismem skierowanym przez skarżącą do duńskich organów celnych w dniu 3 listopada 1995 r., przy czym treść tego listu nie została później zakwestionowana, co Komisja stwierdziła w motywie 35 zaskarżonej decyzji. Same organy celne, cytując podniesione przed nimi zarzuty skarżącej, wskazały na fakt zaistnienia tej rozmowy telefonicznej i jej treści we wniosku złożonym Komisji. Ten stan faktyczny sprawił ponadto, że Komisja uznała w tym samym motywie zaskarżonej decyzji, iż duńskie organy celne popełniły błąd w odniesieniu do przywozu KLG 450 przed dniem 13 kwietnia 2000 r.
- 32 W odniesieniu do produktów będących przedmiotem niniejszego sporu Komisja twierdzi w motywie 24 zaskarżonej decyzji, że zgodnie z wnioskiem złożonym przez duńskie organy celne brak zaksięgowania i umorzenie opłat celnych przywozowych byłyby uzasadnione, o ile „produkty nieobjęte wiążącą informacją taryfową byłyby z perspektywy klasyfikacji towarowej identyczne z produktami, dla których przedłożono wiążącą informację taryfową”. Te ustalenia faktyczne nie zostały zakwestionowane przez Komisję w zaskarżonej decyzji.

- 33 Ponadto należy podkreślić, że jakakolwiek byłaby pozycja taryfowa wybrana przez duńskie organy celne w decyzji o pokryciu należności, całość omawianych KLG była zawsze klasyfikowana do tej samej pozycji taryfowej. Oznacza to, że dla duńskich organów celnych KLG 131 i 8471 były w ramach taryfy celnej produktami identycznymi z innymi przywozonymi KLG, w tym z tymi, dla których wydano wiążącą informację taryfową. Ocenę tę potwierdza również wniosek duńskich organów celnych złożony Komisji, w którym dodano, że „wszystkie próbki miały ogólną zawartość wagową białek równą przynajmniej 80% w przeliczeniu na suchą masę” lub że omawiane produkty „stanowiły koncentraty wielu białek serwatkowych o zawartości wagowej białek serwatkowych wyższej niż 80%”. Te ustalenia faktyczne zostały także przejęte przez Landsskatteretten w decyzji z dnia 13 września 2007 r. Tymczasem, uwzględniając wyjaśnienia dostarczone przez strony w ich pismach, w celu klasyfikacji taryfowej omawianych produktów rozróżnia się wyłącznie produkty o zawartości białek serwatkowych wyższej niż 80% i te o zawartości białek serwatkowych niższej niż 80%. Wynika z tego, że omawiane produkty, zgodnie z wyjaśnieniami złożonymi przez duńskie organy celne, były istotnie identyczne z perspektywy klasyfikacji taryfowej, co Komisja przyznała podczas rozprawy. W szczególności Komisja nie była w stanie wskazać podczas rozprawy elementów trwale rozróżniających sporne KLG, co pozwoliłoby uznać, że rzeczony KLG nie stanowią jednego typu towaru w rozumieniu przepisów celnych (wyrok Trybunału z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie C-199/09 Schenker, Zb.Orz. s. I-12311, pkt 24). Ponadto Komisja nigdy nie zakwestionowała twierdzenia duńskich organów celnych co do tożsamości omawianych produktów z perspektywy taryfowej ani nie zażądała przekazania dodatkowych informacji. Należy w tym miejscu podkreślić, że zgodnie z art. 871 ust. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania kodeksu celnego (Dz.U. L 253, s. 1), Komisja – jeżeli okaże się, że informacje przekazane przez państwo członkowskie są niewystarczające do podjęcia decyzji w sprawie przedstawionego jej przypadku przy pełnej znajomości faktów – może zażądać od tego państwa członkowskiego lub każdego innego państwa członkowskiego przekazania dodatkowych informacji. Z powyższego wynika, że w niniejszej sprawie skarżąca mogła uznać, iż KLG 131 i 8471, nawet jeśli nie wydano dla nich wiążącej informacji taryfowej, powinny być zostać zaklasyfikowane do tej samej pozycji taryfowej co produkty, dla których wydano wiążącą informację taryfową.
- 34 W świetle ogółu powyższych okoliczności należy uznać, że duńskie organy celne popełniły błąd w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego w odniesieniu do klasyfikacji taryfowej KLG 131 i 8471. Zaskarżona decyzja narusza więc prawo w tym zakresie, o ile opiera się ona na braku takiego błędu.
- 35 W konsekwencji, bez potrzeby badania drugiego zarzutu podniesionego przez skarżącą tytułem ewentualnym, należy uwzględnić pierwszy zarzut skargi i w konsekwencji stwierdzić nieważność art. 1 ust. 2 i 4 zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym przywozu KLG 131 i 8471.

W przedmiocie kosztów

- 36 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem skarżącej – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność art. 1 ust. 2 i 4 decyzji Komisji C(2010) 7592 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2010 r., stwierdzającej, że retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych było zasadne i że umorzenie tych należności nie było zasadne (sprawa REC 03/08), w zakresie dotyczącym przywozu koncentratów laktoglobuliny 131 i 8471.**
- 2) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Recombined Dairy System A/S.**

Forwood

Dehousse

Schwarcz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 5 czerwca 2013 r.

Podpisy